

Ενα «όχι»
που βγήκε από
μια βαθιά
πεποίθηση, είναι
πολύ καλύτερο-και πιο
μεγαλειώδες- από ένα
«ναι» που ειπώθηκε για
να ευχαριστήσει ή,
χειρότερα, για να
αποφύγει φασαρίες.
*Μαχάτμα Γκάντι,
1869-1948,
Ινδός ηγέτης*

...ΕΙΠΑΝ...

Και η Τέχνη, σ' αυτούς
τους καιρούς των αποφάσεων,
πρέπει ν' αποφασίσει:
Μπορεί να κάνει τον εαυτό της
όργανο μια μικρής μερίδας, ορισμένων,
που παριστάνουν τις θεότητες της μοίρας
για τους
πολλούς...
...και μπορεί να σταθεί στο πλευρό των πολλών
και να βάλει τη μοίρα τους,
στα δικά τους τα χέρια..

Ακόμα και το πιο ασήμαντο πράγμα, το φαινομενικά
απλό, να το κοιτάτε με δυσπιστία! Να ερευνάτε, αν
είναι αναγκαίο, ιδίως όταν κάτι συνηθίζεται! Σας
παρακαλούμε με επιμονή να μη βρίσκετε φυσικά
αυτά που πάντα συμβαίνουν! Γιατί τίποτα δεν
πρέπει να θεωρείται φυσικό, σε τέτοιους καιρούς
αιματοχυσίας και αναστάτωσης, επιβεβλημένης
αταξίας και προσχεδιασμένης αυθαιρεσίας, μιας
απάνθρωπης ανθρωπότητας. Ετσι ώστε τίποτα
πια να μην περνιέται για αμετάβλητο.

*Μπέρτολτ Μπρεχτ,
1898-1956,
Γερμανός δραματουργός
και ποιητής*

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Αριάδνη Παπαγεωργίου

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ:

Σίμος Παπαδόπουλος

ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ:

Λίνα Μπασούκου

ΜΟΥΣΙΚΗ: Νίκος Δανίκας

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: Δημήτρης Δήμου

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Δήμητρα Λαμπρέτσα

ΠΑΙΖΟΥΝ: Άννα Αναστασιάδου, Ειρήνη

Ασημακοπούλου, Μάρθα Βάρναλη,

Μιχαήλ Γιαννικάκης, Ελισάβετ

Γιαννοπούλου, Σελήνη Φιλιππιτζί,

Πηνελόπη Φλουρή

Στη σκηνή του θεάτρου, μπορεί να ζωντανέψει μετωνυμικά οτιδήποτε, να συντελεστεί η
σήμανση οποιασδήποτε πτυχής του αντικειμενικά υπαρκτού. Το κοινό αποτελεί μια
ζωντανή διάνοια, το έργο είναι ένα διαλεκτικό ξεδίπλωμα της κοινωνίας και η παράσταση
μια καλλιτεχνική αποδεικτική φόρμα. Ο καλλιτέχνης θέτει ερωτήματα, διατυπώνει
προβλήματα. Ο θεατής τα εξερευνά και τα διαχειρίζεται.

ΝΑΙ και ΟΧΙ. Δύο λέξεις τριών γραμμάτων. Δύο μικρές λέξεις αλλά με πολύ βάρος.
Τις αρθρώνουμε αμέτρητες φορές στην καθημερινότητά μας, εύκολα, χωρίς σκέψη.
Κάποιες φορές όμως οι λέξεις αυτές είναι ικανές να αλλάξουν τη ροή των πραγμάτων...
Το «ναι» είναι ο φλοιός του "όχι". Σε καιρούς αδυναμίας, κάποιος περιμένει να
απομονωθεί σε περισυλλογή, ατομική και ομαδική, για να σταθμίσει μέσα του το
κριτήριο της συμμετοχής στο νέο και το διαφορετικό.

Ομάδα Θεάτρου ΠΑΥΣΙΣ

ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT
ASAGER + DER NEINSAGER - BERTOLTI BRECHT

ΑΥΤΟΣ
ΠΟΥ ΛΕΙ ΝΑΙ
&
ΑΥΤΟΣ
ΠΟΥ ΛΕΙ ΟΧΙ

ΘΕΑΤΡΟ "ΑΚΗΣ ΔΑΒΗΣ"
(ΑΛΚΜΗΝΗ) περίοδος 2012 - 2013

info: 210 3428650, 6946887644
anastasiadou.ann@gmail.com

Ομάδα Θεάτρου ΠΑΥΣΙΣ

Ορίζοντας το σκοπό του θεάτρου του, ο Μπρεχτ γράφει: «Σκοπός του θεάτρου μου είναι να ξυπνήσει στον θεατή την επιθυμία να καταλάβει την κοινωνία στην οποία ζει και να μεθοδέψει σ' αυτόν το μεράκι να πάρει μέρος στην αλλαγή της». Προτείνει λοιπόν ένα διδακτικό θέατρο που δεν αποτελεί δρόμο προς το προϊόν της γνώσης, αλλά το ίδιο γίνεται διαδικασία γνώσης. Σ' αυτό το βαθιά ριζοσπαστικό θέατρο ηθοποιοί και θεατές είναι μαθητές σε μια συλλογική δράση με σκοπό την αλλαγή. Οι θεατές δεν είναι παθητικοί καταναλωτές και ευσυγκίνητοι δέκτες εύπεπτου θεάματος, αλλά συμμετέχουν ενεργά και συνδιαμορφώνουν από κοινού την παράσταση. [...] Θα ήταν ευχής έργο κάθε παράσταση σήμερα να εξασφαλίζει στους ανήλικους θεατές όχι μόνο ψυχαγωγία αλλά κυρίως πνευματική καλλιέργεια, σύμφωνα με την παιδαγωγική άποψη του Μπρεχτ για το διδακτικό θέατρο – σχολείο, το οποίο στόχο έχει να ασκεί τη διαλεκτική και πολιτική σκέψη των συμμετεχόντων. Σ' ένα σύγχρονο πλέον διδακτικό θέατρο για παιδιά και νέους σήμερα, σκηνοθέτες, ηθοποιοί και συντελεστές με διαλεκτική και πολιτική σκέψη, επιστημονική γνώση και πίστη στον άνθρωπο μπορούν να προτείνουν μια νέα θεατρική πραγματικότητα – κοντά στην υπάρχουσα για τη σύγκριση της σχετικής έρευνας – όπου το διαφορετικό και παρήγορο θα είναι η μετατροπή των παραδοσιακών θεατών σε ενεργητικούς, των καταναλωτών θεάματος σε δρώντες και συμμετέχοντες θεατές.

(Σίμος Παπαδόπουλος, απόσπασμα από το άρθρο:
Ο Bertolt Brecht και το Θέατρο για Παιδιά και Νέους: Αυτός που Λέει
Ναι και Αυτός που Λέει Όχι, 2008)

Πρόκειται για μια συμμετοχική παράσταση, όπου οι μαθητές στην αρχή και στο τέλος της εμπλέκονται ως δρώντα πρόσωπα, εγκαταλείποντας τη θέση του παρατηρητή - θεατή.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: Εχω ένα σχολείο στην πόλη και έναν μαθητή που έχει πεθάνει ο πατέρας του. Μόνο την μητέρα του έχει πια να τον φροντίζει. Σύντομα θα φύγω για ταξίδι στα βουνά. Στα μέρη μας έχει ξεσπάσει μια επιδημία. Όμως στην άλλη μεριά του βουνού υπάρχει μια πόλη όπου κατοικούν οι μεγάλοι γιατροί.

ΑΓΟΡΙ: Ακριβώς επειδή είναι άρρωστη η μητέρα μου, θέλω να έρθω μαζί σας, για να φέρουμε φάρμακα και οδηγίες από τους μεγάλους γιατρούς στην πόλη πέρα απ' τα βουνά. [...]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ: Φαίνεται πως το αγόρι κουράστηκε πια να ανεβαίνει. Ας ρωτήσουμε τον δάσκαλο τι του συμβαίνει.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: Ακουσε καλά! Αφού είσαι άρρωστος και δεν μπορείς να συνεχίσεις είμαστε αναγκασμένοι να σε αφήσουμε εδώ. Μα είναι σωστό να ερωτηθεί αυτός που έχει αρρωστήσει, αν εξαιτίας του θέλει να γυρίσουν οι άλλοι πίσω. Και το έθιμο απαιτεί αυτός που αρρώστησε να απαντήσει: Να μην γυρίσετε πίσω. Συμφωνείς να μείνεις πίσω;

ΑΓΟΡΙ: Ναι, συμφωνώ.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: Εχω ένα σχολείο στην πόλη και έναν μαθητή που έχει πεθάνει ο πατέρας του. Μόνο την μητέρα του έχει πια να τον φροντίζει. Αύριο θα φύγω για ένα ταξίδι έρευνας πέρα απ' τα βουνά. Γιατί στην πόλη, στην άλλη μεριά του βουνού, εκεί βρίσκονται οι μεγάλοι δάσκαλοι.

ΑΓΟΡΙ: Ακριβώς επειδή είναι άρρωστη η μητέρα μου, θέλω να έρθω μαζί σας, για να φέρουμε φάρμακα και οδηγίες από τους μεγάλους γιατρούς στην πόλη πέρα απ' τα βουνά. [...]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ: Φαίνεται πως το αγόρι κουράστηκε πια να ανεβαίνει. Ας ρωτήσουμε τον δάσκαλο τι του συμβαίνει.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: Ακουσε καλά! Από παλιά υπάρχει το έθιμο πως, όποιον αρρωσταίνει σε ένα τέτοιο ταξίδι, πρέπει να τον πετάνε στον γκρεμό. Σκοτώνεται αμέσως. Μα το έθιμο απαιτεί ακόμη να ερωτηθεί αυτός που αρρώστησε αν θέλει να γυρίσουν πίσω οι άλλοι εξαιτίας του. Και το έθιμο απαιτεί κιόλας αυτός που αρρώστησε να απαντήσει: να μην γυρίσετε. Απαιτείς να γυρίσουμε πίσω εξαιτίας σου; Η συμφωνείς να σε ρίξουμε στον γκρεμό, όπως απαιτεί το έθιμο;

ΑΓΟΡΙ: Όχι, δεν συμφωνώ.

Αυτός που
λέει Ναι

Αυτός που
λέει Όχι